

21 juny 1952: Història. — Presideix el Sr. R. ARAMON I SERRA.

El PRESIDENT presenta un exemplar del segon volum de l'estudi *Pere el Gran*, del Sr. Ferran Soldevila, editat recentment per l'Institut.

El Sr. MIQUEL COLL I ALENTORN parla d'*Una nova edició de la Crònica d'En Desclot*, referint-se a la recent d'«Els Nostres Clàssics»,¹ i comenta els diversos problemes amb què ha hagut d'encarar-se en la seva preparació. Remarca la importància que té l'estudi de la llengua del manuscrit *A*, on apareixen arcaïsmes i dialectalismes que caldria relacionar amb els d'altres obres de la mateixa època. Comenta també el significat d'*A* com a versió repassada de l'esborrany d'En Desclot, sota la inspiració possible del cronista, el qual text fou copiat luxosament damunt pergamí i quedà sense acabar, potser per mort de l'autor. Quant a la identitat d'aquest, el comunicant ha provat d'esbrinar-la en la seva edició. Davant l'estranyesa del fet que un home de cùria tan important com ell no fos mai esmentat en la documentació, sospità que Desclot no fos el seu nom habitual; després de diversos tempteigs, es fixà en Bernat Escrivà, tresorer reial i cambrer, el cognom del qual no estava del tot fixat en aquella època. Aquesta possibilitat lliga molt bé amb alguns aspectes de la Crònica; a més, han anat apareixent altres documents que eixamplen aquestes coincidències, els quals han estat recollits en l'Apèndix d'aquesta edició. Hi ha detalls suggestius, com és ara l'elogi d'En Guillem Escrivà, que devia ésser cosí germà seu, en la narració del combat de Santa Maria d'Agost, i la presència d'En Bernat Escrivà al setge d'Albarrazí, narrat extensament a la Crònica. La figura esborrada amb què hi apareix Alfons *el Franc* es podria explicar potser per les relacions poc cordials amb Bernat Escrivà després de la mort del rei Pere.

Intervenen el PRESIDENT i els Srs. J. RUBIÓ (interès excepcional del capítol dedicat a les fonts on ha estat definitivament afermada la presència en el text de poemes prosificats; dubtes quant a la identificació del cronista amb Bernat Escrivà), F. SOLDEVILA (acceptació d'aquesta identificació) i el COMUNICANT (reforça la seva argumentació sobre la personalitat de l'autor recordant, com a cas paral·lel, que el veritable cognom d'En Tomic era el d'Alboquers, que portava el seu avi, però com que aquest duia com a nom de fonts Bartomeu i era anomenat *Tomic*, fou aquest el nom que llegà als seus descendents). — R. GUBERN I DOMÈNECH, Secretari.

1. «Els Nostres Clàssics», Col·lecció A, LXII, LXIII, LXIV, LXVI i LXIX-LXX (Barcelona 1949-1951) (cf. *BSCHE*, I (1952), 96).